

Arrest

nr. 62 574 van 31 mei 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 28 januari 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 21 december 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 31 december 2010.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 maart 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat J. KEMPINAIRE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VIJVER, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker, van Algerijnse nationaliteit, verklaart België te zijn binnengekomen op 16 december 2000.

Op 18 december 2000 verklaart hij zich vluchteling.

Op 21 augustus 2002 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij verzoeker de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling wordt geweigerd. Op 4 september 2002 stelt verzoeker tegen deze beslissing beroep in bij de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen. De Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen weigert verzoeker de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling bij beslissing van 13 maart 2003. Op 14 mei 2003 stelt verzoeker tegen

deze beslissing beroep in bij de Raad van State. De Raad van State verwerpt dit beroep bij arrest nr. 147 112 van 30 juni 2005.

Op 11 maart 2003 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Op 11 september 2003 dient verzoeker een aanvraag in tot regularisatie in toepassing van de wet van 22 december 1999 betreffende regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk (hierna: Regularisatiewet).

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker zich samen met mevrouw G.C. (...), een Belgische onderdaan, heeft aangemeld bij de stad Geel betreffende een voorgenomen huwelijk.

Op 18 november 2003 geeft het parket van de procureur des konings van Turnhout negatief advies aangaande dit huwelijk.

Op 25 november 2003 weigert de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Geel het voorgenomen huwelijk van verzoeker te voltrekken.

Op 23 november 2004 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Op 11 januari 2005 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 25 juli 2005 dient verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet.

Op 3 maart 2007 treedt verzoeker te Luik in het huwelijk met mevrouw N.V.(...), een Belgische onderdaan.

Op 27 maart 2007 dient verzoeker een aanvraag in tot vestiging.

Op 31 oktober 2007 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij de tweede aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Tevens wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 22 september 2008 wordt verzoeker veroordeeld door de Politie rechtbank te Aalst tot een geldboete met uitstel wegens het gebrek aan een verplichte aansprakelijkheidsverzekering inzake motorvoertuigen.

Op 3 oktober 2008 veroordeelt het Hof van Beroep te Luik verzoeker tot vijf jaar gevangenisstraf, waarvan 1/5 van de straf met uitstel, wegens inbreuken op de drugswetgeving.

Op 15 mei 2008 verklaart de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de aanvraag tot vestiging van verzoeker zonder voorwerp.

Op 22 maart 2009 wordt verzoeker vader van een zoon.

Op 10 augustus 2009 neemt de strafuitvoeringsrechtbank te Luik de beslissing tot voorwaardelijke invrijheidsstelling van verzoeker. Verzoeker wordt onder meer verbod opgelegd zich gedurende twee jaar na zijn invrijheidsstelling op het Belgische grondgebied te bevinden. Deze beslissing wordt uitvoerbaar op 18 augustus 2009.

Op 18 augustus 2009 wordt aan verzoeker bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

Op 31 augustus 2009 dient verzoeker een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van zijn echtgenote, mevrouw N.V.(...), een Belgische onderdaan (F-kaart).

Op 30 november 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 18 februari 2010 wordt verzoeker in het bezit gesteld van een F-kaart.

Op 16 april 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot beëindiging van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 28 mei 2010 wordt verzoeker middels een bevel tot voorlopige aanhouding opnieuw aangehouden wegens het overtreden van de voorwaarden gesteld bij zijn voorwaardelijke invrijheidsstelling. Verzoeker wordt opgesloten in de gevangenis te Oudenaarde.

Op 7 juni 2010 schorst de strafuitvoeringsrechtbank te Luik de voorwaardelijke invrijheidsstelling van verzoeker.

Op 21 december 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt.

"Betrokkene beroept zich op de actuele regularisatiepraktijk van de Dienst Vreemdelingenzaken d.i. op basis van de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werd deze instructie door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Evenwel kan betrokkene zich hier in het geheel niet op beroepen daar deze instructie duidelijk stelt dat "deze instructie niet van toepassing is op personen die een actueel gevaar vormen voor de opebare orde of nationale veiligheid..."

Na grondig onderzoek van het administratief dossier blijkt namelijk dat betrokkene reeds meermaals in aanraking kwam met de openbare ordediensten en een strafblad heeft:

Op 22.09.2008 werd betrokkene door de Politie rechtbank te Aalst veroordeeld inzake geen verplichte aansprakelijkheidsverzekering inzake motorrijtuigen, de schuldige zijnde de houder of de bestuurder: geldboete 100 EUR met uitstel 3 jaren voor 50 EUR en verlies van recht tot sturen 15 dagen voor alle categorieën.

Op 03.10.2008 werd betrokkene door het Hof van Beroep te Luik veroordeeld inzake verdovende middelen: invoer: uitvoer: vervaardiging: vervoer voor rekening van een persoon zonder vergunning: bezit: verkoop / het te koop stellen : aanschaffing / aankoop een daad van deelneming zijnde aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging en jacht of sportwapens: het dragen zonder wettige reden zonder vergunning. Voor deze drugsfeiten kreeg betrokkene een gevangenisstraf van vijf jaren, met uitstel van vijf jaren voor 1/5e.

Betrokkene werd hierna door de Strafvloeringsrechtbank te Luik voorwaardelijk in vrijheid gesteld (dit op 18.08.2009) waarbij één van de uitdrukkelijke voorwaarden was dat hij zich gedurende twee jaar niet op Belgisch grondgebied mocht bevinden. Slechts enkele dagen later (op 31.08.2009) dient betrokkene een aanvraag vestiging in (via een bijlage 19ter).

Hierop werd op 18.02.2010 door de gemeente Ronse ambtshalve een F-kaart afgegeven, daar zij geen antwoord hadden ontvangen binnen de wettelijke termijn. Deze kaart werd achteraf ingetrokken (via een bijlage 21) omdat de aanvraag (bijlage 19ter) niet had mogen worden opgemaakt: betrokkene had immers zijn voorwaardelijke invrijheidsstelling onder voorwaarden verzwegen voor de gemeente.

Op 07.06.2010 schorst de Strafvloeringsrechtbank te Luik de voorwaardelijke invrijheidsstelling waardoor betrokkene zich op heden terug in de gevangenis te Bergen bevindt.

Gelet op bovenstaande valt betrokkene aldus onder eerder vermelde uitsluiting.

Daar het belang van de Staat primeert ten opzichte van het belang van betrokkene kan, gelet op de gepleegde feiten van openbare orde, ook het feit dat betrokkene ouder zou zijn van een Belgisch kind (te weten: M., A. H. Y. S.(...)) en hij gehuwd is met Mevr. V., N.(...) (ook van Belgische nationaliteit), hij sinds december 2000 in België verblijft en elementen van integratie aanhaalt - zijnde het feit dat hij gewerkt heeft en ter staving hiervan loonfiches en arbeidscontracten voorlegt, hij Nederlandse en Franse les gevolgd heeft en een certificaat cursus maatschappelijke oriëntatie voorlegt, geen grond vormen voor regularisatie.

Volledigheidshalve dient vermeld te worden dat betrokkene geen enkele melding maakt in huidige aanvraag tot regularisatie van het hebben van een Belgisch kind, noch toont hij aan een familieleven met Mevr. V.(...) en het kind te onderhouden.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker het volgende aan.

“Eerste middel: schending van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële en formele motiveringsplicht (schending van artikel 62 van de wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen dd. 15.12.1980 en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli betreffende de formele motivering van daden van bestuur).

Doordat iedere beslissing van de overheid in alle redelijkheid en met de nodige zorgvuldigheid dient te worden genomen

Terwijl de beslissing geenszins hieraan voldoet

Zodat de aangevochten beslissing de genoemde artikelen en beginselen van behoorlijk bestuur schendt

EERSTE ONDERDEEL

Iedere beslissing van de overheid dient in alle redelijkheid en met de nodige zorgvuldigheid te worden genomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de (gemachtigde van de) Staatsecretaris immers de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Verwerende partij legt evenwel de argumenten van verzoeker al te gemakkelijk naast zich neer en wijst in se louter naar de veroordelingen van verzoeker om te besluiten dat hij een gevaar is voor de Belgische samenleving en hem geen gunstige regeling kan worden toegekend.

Verzoeker wenst hierbij te beklemtonen dat er helemaal geen onderzoek is gebeurd of zijn persoonlijk gedrag een actuele bedreiging van de openbare orde of de veiligheid van het land vormt, waardoor een fundamenteel belang van de samenleving wordt aangetast.

Er werd tevens geen navraag gedaan bij de psychologische/sociale begeleiders van verzoeker in de gevangenis omtrent zijn evolutie/gedrag etc.

Niettegenstaande het nu tussen hen weer minder goed gaat (Mevr. V.(...) zit nu ook weer om een voor verzoeker onbekende reden in de gevangenis) woonde verzoeker tot voor zijn gevangenneming (28.05.2010) bij zijn echtgenote mevrouw V.(...) en haar zontje.

Zij vormden een gezin.

Sedert de feiten welke aanleiding hebben gegeven tot zijn veroordeling bij arrest van het Hof van Beroep te Luik dd. 03.10.2008 heeft verzoeker geen strafbare feiten gepleegd.

Men houdt bijgevolg geen rekening met de evolutie van verzoeker zelf.

Verzoeker wenst hier tevens te benadrukken dat de gepleegde misdrijven het gevolg waren van zijn precaire situatie waarin verzoeker als illegaal was verzeild geraakt. Verzoeker beseft dat zulks de gepleegde misdrijven uiteraard niet kunnen rechtvaardigen, doch evenmin mag uit de misdrijven zelf worden afgeleid dat verzoeker een actuele bedreiging van de openbare orde of de veiligheid van het land vormt, waardoor een fundamenteel belang van de samenleving wordt aangetast (cfr mutatis mutandis R.v.St.nr. 30.576, 7 juli 1988, Arr.r.v.St. 1988, z.p., T.B.P. ,337)

Het moge derhalve duidelijk zijn dat de beslissing tot verwerping van het verzoek tot verblijfsmachtiging onzorgvuldig is en elke redelijkheid mist.

Het redelijkheidsbeginsel is immers geschonden wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

Dat de laatste strafbare feiten door verzoeker gepleegd bovendien dateren van lang geleden, zodat verwerende partij ook nalaat aan te tonen dat de huidige gevaarlijkheid van verzoeker afdoende werd onderzocht rekening houdend met alle gegevens van de zaak.

Zie immers naar analogie :

" De uitzetting is gewettigd indien hét niet enkel steunt op een strafrechtelijke veroordeling van betrokkene, maar eveneens zijn gedrag" (R.v.St. 37.337, 27 juni 1991, Ar.R.v.St. 1991, z.p.)

" Een koninklijk besluit tot uitzetting dat is gegrond op feiten waarvan de ernst niet wordt betwist en waarvoor de vreemdeling werd veroordeeld, is op regelmatige wijze gemotiveerd voor zover de uitzetting wordt bevolen omwille van de bedreiging die volgt uit de aanwezigheid in het land van de dader va dergelijke manipulaties , voor zover de strafrechtelijke veroordeling slechts incidenteel wordt vermeld en voor zover de aangevochten beslissing niet uitsluitend gegrond is op de veroordeling opgelopen door verzoeker"

(R.v.St. nr. 46..853, 1 april 1994 <http://www.raadvst-consetat.be> (7 januari 200); zie ook R.v.St. nr. 36.403 , 7 februari 1991, T.B.P. 1992, 348; R.v.st. nr. 30.576, 7 juli 1988; T.B.P. 1989, 337 en R.v.St. nr. 31.147, 20 oktober 1988, R.A.C.E. 1988, z.p.).

" Que les motifs subsistants de la décision attaquée se réfèrent, outre le séjour illégal, à la condamnation pour les faits de vol simple et de vol qualifié; que, sans qu'il soit nécessaire d'examiner en la présente cause l'importance de ces faits, il y a lieu de constater que la décision attaquée ne révèle pas suffisamment qu'il a été procédé a un examen particulier du comportement du requérant au regard du danger actuel qu'il présenterait pour l'ordre public ou la sécurité nationale au sens des articles 5 et 14 de la loi précitée du 22 décembre 1999, compte tenu notamment de l'ancienneté des faits ayant donné lieu a la condamnation pénale de 1996, des circonstances particulières de cette affaire et de l'absence de récidive; que le simple fait d'une condamnation pénale ne peut en effet automatiquement motiver une décision d'exclusion du fait d'une condamnation ne peut en effet automatiquement motiver une décision d'exclusion de bénéfice de la précitée du 22 décembre 1996 sur base de l'article 5 celle-ci» (R.v.St. (15° K) nr 102.491, 10 januari 2002 <http://www.raadvst-consetat.be> (21 januari 2003); A.P.M; 2002 samenvatting afl.2, 32).

Samenvattende en vrije vertaling :

"gewoon het feit van een strafrechtelijke veroordeling kan niet automatisch een beslissing motiveren om een vreemdeling uit te sluiten van het genot van de Regularisatiewet op grond van art. 5 ervan. Er moet worden overgegaan tot een bijzonder onderzoek van het gedrag van de vreemdeling ten aanzien van het huidige gevaar dat hij voor de openbare orde of voor de nationale veiligheid zou betekenen in de zin van art. 5 en 14 van de voornoemde wet".

" Een terugverwijzingsbesluit schendt het voorschrift van art. 62 Vreemdelingenwet, luidens hetwelk de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed, wanneer uit de meer dan summieere feitenuiteenzetting geenszins blijkt dat de vreemdeling door zijn persoonlijk gedrag een actuele bedreiging van de openbare orde of de veiligheid van het land vormt, waardoor een fundamenteel belang van de samenleving wordt aangetast " (R.v.St. nr. 30.576, 7 juli 1988, Arr.R.v.St. 1988, z.p., T.B.P. 1989, 337).

Naar analogie

" Hoewel art. 5 Regularisatiewet de minister van Binnenlandse zaken toestaat de vreemdelingen die een gevaar betekenen voor de openbare orde of voor de nationale veiligheid, van het genot van de wet uit te sluiten, dan nog moet deze beoordeling gebeuren rekening houdend met het geheel van de gegevens die ter kennis van de minister zijn gebracht, waaronder die welke vervat zijn in de aanvraag tot regularisatie van de vreemdeling. In dit opzicht tonen de enige abstracte verwijzing naar een vroegere strafrechtelijke veroordeling, alsmede het ontbreken van een vermelding in de nota aan de minister die aan de uitwijzingsbeslissing voorafging van de gegevens inzake zijn integratie die door de vreemdeling in zijn aanvraag tot regularisatie werden aangevoerd aan dat de tegenpartij de huidige gevaarlijkheid van de vreemdeling niet heeft onderzocht rekeninghoudend met alle gegevens van de zaak "

(R.v.St. (15° k). nr. 102.979, 28 januari 2002 <http://www.raadvst-consetat.be> (23 januari 2003); A.P.M. 2002(samenvatting), afl.2, 38; Rev.dr. étr. 2002(samenvatting) afl. 120,690).

TWEDE ONDERDEEL

Bij het nemen van de beslissing is er de verplichting om op een objectieve en evenwichtige manier een afweging door te voeren van alle in het geding zijnde belangen (M. Boes " het redelijkheidsbeginsel" in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds), algemene beginsel van behoorlijk

bestuur, 101 129). Aldus mag door verwerende partij geen belangen buiten beschouwing gelaten worden.

Zij dient zich bij het nemen van de beslissing niet alleen alle feiten correct en volledig vast te stellen, te waarderen en te interpreteren, daarnaast dient zij zich ook van alle relevante gegevens op de hoogte te stellen.

De beslissing van verwerende partij heeft evenwel geen rekening gehouden met het door verzoeker in zijn verzoek aangehaalde argument en verwijzing naar criterium 1.2. van de instructie van 19 juli 2009, meer bepaald het hebben gevoerd van een onredelijk lange asielprocedure van 5 jaar waarbij de procedure voor de Raad van State en/of een regularisatieprocedure volgend op een asielprocedure wordt meegerekend.

Verwerende partij heeft over dit element niks gesteld in haar beslissing. Nochtans moet worden opgemerkt dat zulks een grond is voor verblijfsregularisatie conform de criteria die gedefinieerd zijn door de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van het oude artikel 9;3 en artikel 9 bis vreemdelingenwet.

Aldus is er sprake van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel waarbij aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stouwen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154954, RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het moet dan ook worden aangenomen dat de bestreden beslissing niet afdoende werd gemotiveerd.

Verzoeker verwijst in dit verband tevens naar de rechtsleer die het volgende stelt:

" een motivering die slechts rekening houdt met bepaalde elementen van een dossier (ten nadele van de betrokkene) en niet met andere fundamentele elementen, is niet afdoende " (OPDEBEEK, COOLSAET, A. Formele motivering van bestuurshandelingen, Die Keure, Brugge, 1999, nr.189).

Meer nog; de aangevochten beslissing bevat weliswaar een motivering in feite (strafrechtelijk verleden van verzoeker) doch in de beslissing wordt op geen enkel ogenblik verwezen naar de toepasselijke rechtsregel.

De motivering stelt verzoeker dan ook niet in staat te begrijpen op basis van welke juridische gegevens de bestreden beslissing is genomen.

Er dient dan ook tot het besluit gekomen te worden dat niet voldaan is aan de formele motiveringsplicht.

Ook het redelijkheidsbeginsel werd geschonden. Zulks veronderstelt dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als redelijk verantwoorde beslissing zou kunne zien en aanvaarden.

Het middel is dan ook gegrond."

2.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat aangezien de verzoekende partij er blijk van geeft de motieven van de bestreden beslissing te kennen, zij geen gevolgen heeft ondervonden van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht. Zij schetst de bevoegdheid van de Raad inzake de toetsing van de materiële motiveringsplicht. Zij citeert de bestreden beslissing en doet gelden wat volgt :

"Zoals duidelijk blijkt uit de bestreden beslissing, wordt de toepassing van de instructie uitgesloten voor personen die een actueel gevaar vormen voor de openbare orde.

Verzoeker, die zich op heden in de gevangenis bevindt wegens het verbreken van zijn voorwaarden, beperkt er zich toe te stellen dat er geen onderzoek is gebeurd naar het actueel gevaar voor de openbare orde en naar zijn 'evolutie'. Hij betwist evenwel nergens in zijn verzoekschrift dat hij op heden geen gevaar meer zou vormen voor de openbare orde, hij beweert enkel dat hij tot op heden een gezin vormt met zijn echtgenote, die zelf ook in de gevangenis verblijft.

Verzoeker poogt de door hem gepleegde feiten te minimaliseren en stelt dat deze van enkele jaren terug dateren. Niettemin heeft verzoeker nog in 2009 zijn voorwaarden tot invrijheidstelling geschonden, amper enkele dagen nadat hij was vrijgelaten, en bevindt hij zich inmiddels weer in de gevangenis.

Dit alles blijkt ook uitdrukkelijk uit de bestreden beslissing. In de beslissing wordt verwezen naar de strafbare feiten en veroordelingen die verzoeker heeft opgelopen. Het is geenszins onredelijk van de gemachtigde om op basis van deze feiten te beslissen dat verzoeker een actueel gevaar vormt voor de openbare orde. Er wordt ook op gewezen dat verzoeker recent nog zijn voorwaarden verbrak én, bij het indienen van zijn verblijfsaanvraag, t.a.v. de gemeente had verzwegen in vrijheid te zijn gelaten onder voorwaarden.

Verzoeker kan met zijn bijzonder vage en summiere beschouwingen geenszins overtuigen dat de beoordeling dat hij een actueel gevaar vormt voor de openbare orde kennelijk onredelijk zou zijn, wel integendeel.

Verzoekers ongestaafe beschouwingen kunnen niet worden aangenomen. Het is al te gemakkelijk om zich ertoe te beperken te stellen dat de feiten dateren van enkele jaren terug dan wel 'het gevolg waren van zijn precaire situatie'. Het gaat hier om zeer ernstige feiten waarvoor verzoeker ondanks zijn quasi blanco strafblad maar liefst 5 jaar gevangenisstraf heeft gekregen! Verzoeker is dan ook allerminst ernstig wanneer hij dergelijke feiten poogt te minimaliseren,

Verzoeker heeft overigens zelfs nooit een poging ondernomen om aan te tonen dat hij zich verbetert, integendeel schond hij amper enkele dagen na zijn vrijlating reeds zijn voorwaarden.

Er dient dan ook te worden besloten dat de motieven van de bestreden beslissing deugdelijk en draagkrachtig zijn, en dat het geenszins kennelijk onredelijk was om op basis van deze overwegingen te besluiten verzoeker uit te sluiten van de toepassing van de regularisatieinstructie. Verzoeker kan niet dienstig anders voorhouden.

(...)"

2.3. Verzoeker voert onder meer de schending van de formele motiveringsplicht aan.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. In zoverre de verwerende partij opwerpt dat verzoeker geen belang heeft bij het middel met betrekking tot de schending van de formele motiveringsplicht omdat hij de motieven kent, moet worden onderzocht of deze motivering als afdoende kan worden beschouwd. Indien dat niet het geval blijkt, kan immers bezwaarlijk worden volgehouden dat verzoeker geen belang heeft bij het middel.

2.4. Verzoeker heeft op 30 november 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ingediend.

De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag ontvankelijk doch ongegrond is. Dienaangaande wijst de Raad erop dat met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt.

2.5. In de motivering van de bestreden beslissing wijst de gemachtigde van de staatssecretaris erop dat hij de vernietigde instructie van 19 juli 2009 zal toepassen binnen zijn discretionaire bevoegdheid. Hiermee geeft verwerende partij aan dat de instructie van 19 juli 2009 geldt als een gedragslijn bij het uitoefenen van haar discretionaire bevoegdheid die zij aanwendt bij de behandeling van verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verzoeker verwijst tevens zelf naar de instructie van 19 juli 2009 en betwist het gestelde in de bestreden beslissing omtrent de toepassing ervan niet.

2.6. De instructie van 19 juli 2009 bevat een "Algemene Slotbepaling" die als volgt luidt: "Deze instructie is niet van toepassing is op personen die een actueel gevaar vormen voor de openbare orde of nationale veiligheid, of op personen die de Belgische autoriteiten manifest probeerden te misleiden of fraude hebben gepleegd."

2.7. De passage van de bestreden beslissing die aanleiding geeft tot onderhavige betwisting luidt als volgt:

"Evenwel kan betrokkene zich hier in het geheel niet op beroepen daar deze instructie duidelijk stelt dat "deze instructie niet van toepassing is op personen die een actueel gevaar vormen voor de openbare orde of nationale veiligheid..."

Na grondig onderzoek van het administratief dossier blijkt namelijk dat betrokkene reeds meermaals in aanraking kwam met de openbare ordediensten en een strafblad heeft:

Op 22.09.2008 werd betrokkene door de Politie rechtbank te Aalst veroordeeld inzake geen verplichte aansprakelijkheidsverzekering inzake motorrijtuigen, de schuldige zijnde de houder of de bestuurder: geldboete 100 EUR met uitstel 3 jaren voor 50 EUR en verlies van recht tot sturen 15 dagen voor alle categorieën.

Op 03.10.2008 werd betrokkene door het Hof van Beroep te Luik veroordeeld inzake verdovende middelen: invoer: uitvoer: vervaardiging: vervoer voor rekening van een persoon zonder vergunning: bezit: verkoop / het te koop stellen : aanschaffing / aankoop een daad van deelneming zijnde aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging en jacht of sportwapens: het dragen zonder wettige reden zonder vergunning. Voor deze drugsfeiten kreeg betrokkene een gevangenisstraf van vijf jaren, met uitstel van vijf jaren voor 1/5e.

Betrokkene werd hierna door de Strafvueroeringsrechtbank te Luik voorwaardelijk in vrijheid gesteld (dit op 18.08.2009) waarbij één van de uitdrukkelijke voorwaarden was dat hij zich gedurende twee jaar niet op Belgisch grondgebied mocht bevinden. Slechts enkele dagen later (op 31.08.2009) dient betrokkene een aanvraag vestiging in (via een bijlage 19ter).

Hierop werd op 18.02.2010 door de gemeente Ronse ambtshalve een F-kaart afgegeven, daar zij geen antwoord hadden ontvangen binnen de wettelijke termijn. Deze kaart werd achteraf ingetrokken (via een bijlage 21) omdat de aanvraag (bijlage 19ter) niet had mogen worden opgemaakt: betrokkene had immers zijn voorwaardelijke invrijheidsstelling onder voorwaarden verzwegen voor de gemeente.

Op 07.06.2010 schorst de Strafvueroeringsrechtbank te Luik de voorwaardelijke invrijheidsstelling waardoor betrokkene zich op heden terug in de gevangenis te Bergen bevindt.

Gelet op bovenstaande valt betrokkene aldus onder eerder vermelde uitsluiting."

2.8. Verzoeker betoogt dat verwerende partij zijn argumenten naast zich neerlegt en in de bestreden beslissing louter verwijst naar de zijn veroordelingen. Bij verwijzing naar verschillende arresten van de Raad van State is verzoeker van mening dat uit misdrijven zelf of het loutere feit van een strafrechtelijke veroordeling niet automatisch mag worden afgeleid dat hij een actuele bedreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid vormt. Verzoeker werpt op dat verwerende partij geen onderzoek heeft gevoerd naar de omstandigheid of zijn gedrag een actuele bedreiging vormt voor de openbare orde, noch navraag heeft gedaan omtrent zijn gedrag en de evolutie die hij boekt bij zijn psychologische en sociale begeleiders in de gevangenis, zodat verwerende partij nalaat aan te tonen dat zijn *"huidige gevaarlijkheid"* op afdoende wijze werd onderzocht.

Zoals reeds gesteld, dient de bestreden beslissing afdoende gemotiveerd te zijn, in de zin dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. *In casu* wordt verzoeker uitgesloten van de mogelijkheid tot regularisatie, hetgeen een gedegen onderzoek van zijn situatie veronderstelt die zich moet veruiterlijken in de motieven van de bestreden beslissing. De staatssecretaris kan zich in dit verband baseren op het criminogeen verleden van de aanvrager en op het actueel gevaar dat hij vormt voor de openbare orde. Het actueel gevaar dient te worden beoordeeld in preventief opzicht, zeker in het geval van recidi(e)ve.

2.9. De verwerende partij verwijst in haar nota zelf naar verzoekers veroordeling van vijf jaren "ondanks zijn quasi blanco strafblad", hetgeen erop duidt dat het verlies van het recht tot sturen –de eerste veroordeling van verzoeker- niet bepalend kan zijn geweest bij het nemen van de bestreden beslissing in het licht van mogelijk recidivegevaar. Voorts blijkt noch uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier dat verzoeker sedert de beslissing tot voorwaardelijke invrijheidstelling van 10 augustus 2008 en tot zijn wederopsluiting op 28 mei 2010 nog een veroordeling zou hebben opgelopen wegens het plegen van feiten. Hoewel de wederopsluiting een gevolg was van een schending van de strafvueroeringsmodaliteiten verbonden aan de voorwaardelijke invrijheidstelling als voormeld, en niet wordt betwist dat dit gegeven een element kan uitmaken bij de beoordeling van de uitsluitingsclausule, kan uit de motivering van de bestreden beslissing niet worden afgeleid of de hiervoor vermelde gegevens door de verwerende partij werden onderzocht in het licht van het actuele gevaar dat verzoeker zou betekenen voor de openbare orde of de nationale veiligheid. De Raad dient dan ook te

concluderen dat de aangevochten akte, gelet op het gewicht ervan voor verzoeker, niet afdoende werd gemotiveerd, zodat de formele motiveringsplicht werd geschonden.

Dit onderdeel van het middel is gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 21 december 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig mei tweeduizend en elf door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WIJNGAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WIJNGAERT

A. WIJNANTS